

Angelj mirú.

Zamaknen gledam dete malo,
Ki sklepa roki v čast Bogú,
In zdi se mi, da je poslalo
Nebó mi angelja mirú.

Kakó plamti mu lice mlado,
V višave dviga se okó;
Kako bi mu vzletelo rado
Za duhom i telo v nebo.

Zamaknen gledam — in vstrepeče
Globoko v prsih mi srcé,
Pa sklenem roki in goreče
Kot ótrok molim nehoté.

L. Črnej.

Pastirci.

II.

Hud mraz je bil. Dolge ledene sveče so visele od streh, še večje nego tiste, ki jih natakne vaš cerkvenik na oltarne svečnike le o velikih praznikih. Vrabci so tožno skakali po strešnih slemenih, otepaje raz svoje perje nadležne snežinke, ki so se na gosto usipale izpod meglenega neba. — Toda kaj bi vam opisoval mrzli, zimski čas. Saj ga tako dosti ne skusite. Če začutite, da je zavela malo mrzlejša sapica, pa hajdi na široko peč, gret si mrzle ude. O sv. Nikolaju, o Božiču in na tepežni dan pa še posebno ne mislite toliko na mraz, kakor na povitice in druga darila svojih dobrih tet in strijcev.

Tudi Tilka in Nandek nista užila preveč mrazú: bila sta večinoma doma in se pridno učila. Kaj je bilo pa s pastirci? gotovo radovedni povprašujete. No, teh naša znanca nista pozabila. Božični čas je bil že pred vrati, zato sta vsak dan težje pričakovala, kdaj jima prinese Metodek obljubljene pastirce. Dva dni pred Božičem sta pa čula za nju seveda strašno novico, da Me-